

skadelige Virkninger modvirkes ved den indenlandske Konkurrence. Derfor er der med saa Undtagelser ikke Trang til at ned sætte Beskyttelsen for Haandværket, men vel til at regulere den, saaledes at Tolden kan rette sig mere efter Varernes Værdi. Mange Haandværksfag ere imidlertid ubeskyttede, og ved de allerflestes virker Beskyttelsen for Storindustrien til at fordyre deres Materiale og dermed deres Varer, hvorved deres Af sætning forringes. Endelig rammes hele Arbejdsklassen, de industrielle Arbejdere lige saa fuldt som Landarbejderne, særlig haardt af Beskyttelsen for den store Industri, fordi denne hviler tungest paa Menigmands simple Forbrugsgjenstande, hvorimod de Fordele, den yder Fabrikkerne, kun i meget tvivlsom Grad komme disse Arbejdere til Gode. Arbejdernes Interesse — ligesom Almenhedens i det Hele — indskrænker sig i saa Henseende væsentlig til, at der ikke fremkaldes Forstyrrelse i de bestaaende industrielle Forhold ved en pludselig Ophævelse af Beskyttelsen for Storindustrien, hvorimod Alle ere tjente med, at den ned sættes betydelig. Den har naaet en saadan Høide, at en stor Mængde Varer enten helt udelukkes fra Indførsel eller fordyres saaledes, at de næsten faae Karakteren af Luxusartikler, uagtet de efter deres Bestaafenhed og deres naturlige Pris netop egne sig for Menigmands Forbrug. Landets Ridenhed har derhos gjort det muligt for den store Industri mere og mere at unddrage sig den indenlandske Konkurrence ved Overenskomster og Sammenlutninger indenfor de forskjellige Industriegrene. Paa den anden Side gjør Landets Ridenhed det vanskeligt for den store Industri at producere saa billigt som de store Lande, hvor hver enkelt Fabrik kan begrænse sin Produktion til en enkelt Artikel, og som Følge deraf smelter den umaadelige Stat, Befolkningen maa udrede til den store Industri, for en stor Del bort uden at komme denne eller Noget til Gode. Beskyttelsen for den store Industri bliver herved, saaledes som Forholdene dels af Naturen ere, dels have udviklet sig her i Landet, paa een Gang et betydeligt nationaløkonomisk Tab og en følelig Uretfærdighed mod Forbrugerne, medens den dog, i vore Dage saavel som i tidligere Tider, har viist sig ude af Stand til at opelste en sund og livskraftig Storindustri. En saadan har kun Betingelserne for at trives paa de Omraader, som have Forædlingen af vore indenlandske, særlig Landbrugets, Produkter, til Diemed; men paa disse Omraader er Industrien i det Hele uden Beskyttelse.

Noogle Exempler ville vise, til hvilken urimelig Høide Tolden paa mange af de almindelige Forbrugsgjenstande er naaet op. For Buddersukker udgjør Tolden 80 pCt. af Værdien, beregnet efter den nuværende Markedspris, for Topsukker (Melis) 73 pCt., for Kandis 69 pCt., for Savakaffe 25—30 pCt., for Riokaffe 35—45 pCt., for Stenolie 52 pCt., for Ris 40—50 pCt., for Sago 30—40 pCt., for Stearinlys 30—35 pCt., for almindelig Spiritus 130—140 pCt., for en hel Række af de almindeligste Manufakturvarer i Bomuld, Tute, Hæl- og Halvuld fra 30—40 indtil over 100 pCt., for billige Glasvarer 60 pCt., for billigt Porcellæn 50—100 pCt., for Tændstikker 74 pCt., for Tryk- og Skrivpapir indtil 40 pCt., hvorhos kan bemærkes, at det i Butikshandelen og i det Hele i Forretningsverdenen almindelig brugte, brune Indpakningspapir efter en mod Fabrikkerne velvillig ministeriel Fortolkning fortoldes som Tryk- og Skrivpapir med 5,2 D. i Stedet for 1 D. pr. Pd. (50 pCt. i Stedet for 10 pCt. af Værdien).

I det Hele virker vor nuværende Toldlov til Fordyrelse af Livet, til Hæmme for Landets sunde og naturlige Udvikling næsten paa ethvert Omraade. For at fjerne blot de værste Ulemper ved den kræves betydelige Nedsættelser saavel i Tolden paa Livsfor nødenheder og paa Kaa- og Hjælpestoffer for Industrien som i Beskyttelsen for den store Industris Frembringelser, og ved Siden deraf en gennemgaaende Revision af Tarifens Posteringsmaade og øvrige Bestemmelser.